ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΠΟΥ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ Ο ΔΟΛ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΔΕΝ ΔΙΑΣΦΑΛΙΖΟΥΝ ΤΗ ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

Για πολλοστή φορά τα τελευταία τρία χρόνια, η διοίκηση του ΔΟΛ επιβάλλει νέες θυσίες στους εργαζόμενους. Απολύσεις, μειώσεις μισθών, χειρότερες και εντατικότερες συνθήκες δουλειάς και φόβος δεσπόζουν τον τελευταίο χρόνο στη Μιχαλακοπούλου με τη διοίκηση να τα φορτώνει στις «κακές Τράπεζες».

Ωστόσο, η εμπειρία έδειξε ότι η μέθοδος των περικοπών με τον μανδύα της κρίσης οδήγησε στη ραγδαία συρρίκνωση του προσωπικού χωρίς να σταματήσει, όμως, τη ζημιογόνα πορεία του Οργανισμού.

Δηλαδή, το ερώτημα που τίθεται είναι αν θα δεχτούμε να βλέπουμε τους ανθρώπους μας να «πεθαίνουν» δίπλα μας επαγγελματικά και βιοποριστικά ή θα σταθούμε αλληλέγγυοι με το κεφάλι ψηλά.

Ο Διευθύνων Σύμβουλος του Οργανισμού κ. Σταύρος Ψυχάρης ήρθε στο Σωματείο μας για να επικυρώσει συμβολικά το «μονόδρομό» του, ενώ εμείς, ως Ένωση και ως εργαζόμενοι, οφείλουμε να του αντιτάξουμε την αποφασιστικότητά μας ενάντια στους κανιβαλικούς «μονόδρομους» και την απαξίωση της δημοσιογραφίας.

Από τους 1.660 εργαζόμενους το 2009 έχουν μείνει σήμερα λιγότεροι από 706, με τους περισσότερους να έχουν εξαναγκαστεί να αποδεχτούν τη μείωση του 20% στις αποδοχές τους τα τελευταία δύο χρόνια. Η μέθοδος των περικοπών, αν και αποδείχτηκε αδιέξοδη, συνεχίζεται να αναπαράγεται, εντείνοντας το φόβο των συναδέλφων.

Παράλληλα, συνεχίζεται η πολιτική ισχύος και η ενίσχυση του οικονομικού στάτους των κεφαλαιούχων (μετόχων, ομολογιούχων, τραπεζών, κλπ.) καθώς και των «golden boys» του Οργανισμού και των λοιπών δραστηριοτήτων του.

Και αυτό μεταφράζεται όχι μόνο σε εξαθλίωση των εργαζομένων, αλλά, κυρίως, στην απαξίωση του παραγόμενου προϊόντος, ως προς την απήχησή του στους πολίτες. Γεγονός που επιφέρει τη συνεχή μείωση της κυκλοφορίας των εντύπων του ΔΟΛ και μεγαλύτερη εξάρτηση από το πολιτικό και τραπεζικό κατεστημένο.

Είναι, αλήθεια, ίσως, ότι τόσο τα Σωματεία όσο και η πλειονότητα των εργαζομένων αποδέχτηκαν ως ένα βαθμό τη λογική των «μονοδρόμων» στο περιβάλλον της κρίσης.

Έτσι, για παράδειγμα, η μείωση των αποδοχών κάτω από το ύψος των κλιμακίων των ΣΣΕ, με υπογραφή ατομικών συμφωνητικών, πραγματοποιήθηκε με την ελπίδα και την υπόσχεση της εργοδοσίας να μην προβεί σε μαζικές απολύσεις. Αυτό βέβαια δεν τηρήθηκε, καθώς και απολύσεις έγιναν και οι αποδοχές των συναδέλφων μειώθηκαν. Ο «μονόδρομος» συνεχίστηκε υποβαθμίζοντας και καταστρέφοντας και τους εργαζόμενους αλλά και το προϊόν. Όπως, μάλιστα, το είχε εξηγήσει και ο Διευθύνων Σύμβουλος του ΔΟΛ στην αρχή της κρίσης, είναι η κεντρική επιλογή: με το δρόμο που πρότειναν τα Σωματεία, της συλλογικής διαπραγμάτευσης και του σεβασμού των συμβάσεων, ο Οργανισμός θα είχε εξοικονομήσει τα διπλάσια απ ό,τι ήθελε, δηλαδή, περίπου 12 εκατ. ευρώ, ετησίως, αντί τα 6 εκατ. ευρώ που ήθελε να περικόψει από τη μισθοδοσία!

Το γεγονός ότι το ουσιαστικό πρόβλημα του ΔΟΛ δεν είναι τα «λεφτά», αποδεικνύεται και από την τωρινή συμμετοχή του Οργανισμού στην αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου του MEGA, την ίδια ώρα που υποτίθεται ότι ψάχνει 5 εκατ. ευρώ, κόβοντάς τα από τους εργαζομένους του.

Συνεπώς, ουσιώδες ζήτημα είναι να αλλάξει η συνολική λογική, δηλαδή, να εγκαταλειφθεί η αναζήτηση συνεχούς τόνωσης των κεφαλαιούχων και των διευθυντών τους και να επανέλθει το

ενδιαφέρον για το δημοσιογραφικό προϊόν και τη δημιουργική και όχι χειραγωγούμενη εργασία.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ